

ISKRE

The cover of the magazine 'ISKRE' has a green background with a pattern of white dots. A vertical column of larger white dots runs down the center. The title 'ISKRE' is written in large, white, stylized letters on the left side.

Letnik 35
Številka 1
Februar 2003

Izdaja: Škofijska gimnazija Vipava

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

15781

KAZALO

<i>UVODNIK</i>	5
<i>AKTUALNO</i>	6
BOGATIH 50 LET	6
POGOVOR Z ANDREJEM BRATINO	7
TEKMOVANJA V ZNANJU NA NAŠI ŠOLI	15
ŠPORT	16
ŠPORTNI DAN	16
ATLETIKA	16
NOGOMET	16
PLEZANJE V PAKLENICI	16
PRVI LETNIKI IN SKRIVNOST DUHOVNIH VIKENDOV	18
DUHOVNI VIKEND V DOLAH – DRUGI LETNIKI	18
DUHOVNI VIKEND V KLANCU – TRETJA LETNIKA	20
DUHOVNI VIKEND V DOLAH – ČETRTA LETNIKA	21
<i>POTEPANJA</i>	22
EKSKURZIJA PO GRČIJI	22
NON, JE NE REGRETTE RIEN	23
ESTONIJA	25
<i>KULTURA</i>	28
INTERVJU Z ANDREJEM ZALESJAKOM	28
KRITIKA GLEDALIŠKE IGRE	33
<i>ZABAVA</i>	34

UVODNIK

Pozdravljeni!

V rokah držite novo številko Isker. Nov uredniški odbor, nova oblika, nova vsebina - to so odlike novih Isker.

Spremembe so predvsem v vsebini, Iskre bodo odslej bolj informativno glasilo. V njem boste našli vse aktualne dogodke na Škofjiški gimnaziji Vipava in njih kratke (ali pa malo daljše) opise. Literarni prispevki pa bodo deležni posebne izdaje Isker, ki bo izšla pred poletnimi počitnicami.

Kot ste verjetno ugotovili, imajo Iskre tokrat manjšo zamudo. To pa zato, ker so se spremembe dogajale tudi v vodstvu. Tako je prenovljen uredniški odbor, ki ga sestavljajo Domen Ožbot, Helena Rebek, Jakoba Šraml, Katja Počkar in Marija Prelc. Vsi smo dijaki tretjih in drugih letnikov. Ta uvodnik je tudi povabilo tistim, ki niso pri novinarskem krožku, da se nam pridružijo in nam pomagajo ustvariti Iskre, ki bodo vsem všeč.

Torej, veselo branje, naslednjič pa se beremo prav kmalu. ;-))

Urednik: Domen Ožbot

AKTUALNO

BOGATIH 50 LET

Vsake toliko časa se dijaki na ŠGV srečamo s praznovanji različnih dimenzij; lansko leto je svojo desetletnico praznovala sama Škofijska gimnazija, letos pa se ji je s svojim polstoletnim bogastvom pridružilo še Malo semenišče.

Lepo sobotno dopoldne, 19. oktobra, je najprej postreglo z blagoslovitvijo prenovljenih prostorov dijaškega doma; številni, ki so se zbrali v počastitev tega dogodka, so postali del mladostnega veselja, sproščenosti in zahvale vsem, ki so s svojim trudom, požrtvovalnostjo, darovi pripomogli k temu, da danes na hribčku nad Vipavo stoji prenovljeno poslopje dijaškega doma, ki kljubuje zgodovini in daje drugi dom 79 dijakinjam in dijakom ŠGV.

Ob pesmi iz mladih grl, zvokih glasbil in božji besedi, je prostore blagoslovil koprski škof monsignor Metod Pirih.

Blagoslovitvi je sledila slavnostna akademija, ki se je odvijala v športni dvorani ŠGV. Ob bogatem kulturnem programu, ki smo ga oblikovali dijaki,

so bila podeljena številna odličja, priznanja in zahvale; najvišje priznanje v Cerkvi na Slovenskem je g. nadškof Franc Rode podelil prof. Francu Kralju, msgr. Metod Pirih pa je v imenu koprške škofije podelil odličja, priznanja in zahvale msgr. Renatu Podbersiču, msgr. Vinku Lapajnetu, msgr. Janezu Zupetu, mons. Francu Pivku, prof. Pavlu Spornu, vzgojitelju Stanku Fajdigi, pa še sami ustanovi Malega semenišča in Kongregaciji šolskih sester. Vrhunec akademije je predstavljal govor prof. Kralja; v njem

je odvijal klopčič zgodovine, ki so jo začela pisati prva leta Malega semenišča in Srednje verske šole.

Prispevek dijakov in dijakinj ŠGV je bil tako kulturne kot tehnične narave; člani dramskega

krožka so uprizorili recital Ljubezen mi je vse razodela, ki se je zill v eno s pesmimi mešanega pevskega zbora in

skladbami v izvedbi šolskega orkestra. Pomembna točka je bil tudi nastop Klicarjev, nekdanjih gojencev, ki so s svojim »klicanjem« pokazali del bogastva, ki je zorelo v Malem semenišču (Srednji verski šoli). Ne smemo pa prezreti vseh tistih dijakov, ki so tisto soboto imeli vlogo vratarjev, prodajalcev, delilcev dobrot, ki so jih pripravile prijazne gospodinje ...

V okviru akademije je bila pripravljena tudi razstava, ki v sliki in besedi prikazuje postaje od začetkov

Malega semenišča in Srednje verske šole, do današnje Škofijske gimnazije. Zanimiva predstavitev 50-letnega obdobja pa je tudi Zbornik ob zlatem jubileju, ki je izšel ob tej priložnosti in zgovorno priča o vsem doživetem v življenju Malega semenišča.

Vsi, ki bomo v bližnji prihodnosti med tistimi 1010-imi, ki so gojenci oz. dijaki in dijakinje že bili, pa si želimo, da bi skupaj doživeli še katero izmed pomembnih postaj v delovanju ŠGV oz. Malega semenišča.

POGOVOR Z ANDREJEM BRATINO

Najbrž se ga še vedno spominjate, čeprav je sedaj že na drugem koncu sveta, v poletni, sončni Avstraliji, namreč Andreja Bratine iz Melbourn, ki je pri nas preživel zelo aktivne izobraževalne počitnice v programu izmenjave študentov in na ta način izpopolnil svoje znanje slovenščine, kar mu bo v veliko pomoč zlasti pri opravljanju mature. Sicer pa je prav gotovo marsikdo izmed vas na hodniku z njim izmenjal kakšno besedo ali

morda celo sklenil novo prijateljstvo.

Tudi za tokratno številko Isker sva prijetno poklepetala (za vse tiste, ki nas niste slišali na radiu Nova ali radiu Ognjišče) o življenju v Avstraliji, o njegovi odločitvi za učenje slovenščine, vtisih o Sloveniji in še

marsičem.

Andrej je 17-letni dijak, prihaja iz šestčlanske družine – ima še se dve sestri in brata. Njegovi starši so slovenskega rodu, v Avstralijo pa so se preselili že njegovi stari starši takoj

po 2. svetovni vojni. Obiskuje katoliško gimnazijo, kjer se že 4 leta uči tudi slovenščino in iz nje bo naslednje šolsko leto opravljal tudi maturo. V programu izmenjave študentov se je odločil za prihod v Slovenijo z namenom, da bi izpopolnil svoje znanje, sicer pa je o tem več povedal sam. V Sloveniji je preživel mesec in pol, in tako zelo aktivno in delavno preživel svoje poletne počitnice.

Andrej zakaj si se sploh odločil za prihod v Slovenijo?

Slovenijo sem si želel obiskati predvsem zato, da se bom bolje naučil slovensko, imel veliko priložnosti za vajo. Zame je to tudi posebno doživetje, zato ker sem v meni popolnoma tujem okolju in doživljam popolnoma drugačen način življenja. Nekaj mojih prijateljev je odšlo v Italijo, na Japonsko ali v Švico. Zame je bivanje v Sloveniji torej odlična priložnost. V Sloveniji večina mojih sorodnikov ne zna angleško, zato si želim, da bi lahko govoril z njimi slovensko.

Najbrž je ta odločitev terjala kar precejšen premislek, pa tudi pogum in veliko mero pripravljenosti. Sem si prišel v okviru izmenjave študentov. Kako si prišel do informacije o tem?

Profesorici, ki me poučuje slovenščino, sem izrazil željo, da bi obiskal Slovenijo. Moji kolegi, ki se učijo tujih jezikov, namreč hodijo na jezikovne tečaje v tuje dežele. Zato sem si želel tudi sam v Slovenijo. Profesorica mi je preko svojih zvez s šolskim ministrstvom v Sloveniji to

uredila.

Gimnazijo, ki bi jo v času bivanja želel obiskovati, si si izbral sam. In sicer si se odločil za Škofijsko gimnazijo, ker je poznana in cenjena, v Vipavo pa si prišel zaradi bivališča: tvoji sorodniki namreč stanujejo v bližnji vasi in pri njih lahko preživljaš vikende.

Kakšno šolo pa obiskuješ doma?

Hodim v katoliško gimnazijo, samo za fante, kar je pri nas tako kot v Angliji nekaj povsem običajnega. Opažam, da je pri vas v Sloveniji to drugače, kar ima svoje prednosti in slabosti. Pri nas nosimo šolsko uniformo - srajco, kravato, suknjič in hlače, dekleta pa nosijo krilo.

Koliko časa preživiš v šoli?

Od 8.30 do 15.00

Imaš veliko domače naloge, se moraš veliko učiti?

Naslednje leto bom imel pet predmetov: angleščino, angleško književnost (literaturo), zgodovino, pravo in matematiko. Če se bom želel vpisati na univerzo, bom moral torej veliko študirati.

Obiskuješ morda kakšen krožek?

Ja, igral sem namizni tenis, uprizarjamo muzikale.

Že prej sem omenila, da boš opravljal maturo iz slovenskega jezika. Zakaj si se za to odločil?

Slovenščina bo moj šesti predmet, ker si želim poleg angleščine znati še en jezik, kar pomeni dodatne

točke. Slovenščino imam rad, ker so moji predniki prišli od tukaj in govorili ta jezik. Slovenci so si zelo dolgo in vztrajno prizadevali za neodvisno državo, zato jo moramo podpirati, tudi s tem, da se naučimo slovensko.

Rekel si, da si sedaj že drugič v Sloveniji. Prvič si bil leta 1999. Kako pa je tvoje potovanje potekalo tokrat? Je bil let naporen?

Vsekakor je bilo naporno. Na letalu sem moral preživeti celih 24 ur. Presedel sem se dvakrat. Prvič v Kuala Lumpur, drugič pa na Dunaj, kjer je bilo treba za letalo na Brnik počakati cele štiri ure. Res je bilo naporno, sicer pa veliko potujem in sem že navajen. Poleg tega potujem sam in se dobro znajdem.

Pričakali so te sorodniki. Najbrž so te bili zelo veseli. Kakšni pa so bili tvoji prvi vtisi?

Vame je butnil mrzel zrak in močan veter, česar v Avstraliji nisem ravno navajen. Poleg tega sem iz poletja priletel naravnost v zimo, to pa je bil zelo oster prehod. V Melbournu, kjer živim, temperatura nikoli ne pade pod ničlo, zato na termometerski skali ni vrednosti pod ničlo.

Najbrž so bili dnevi, ki si jih tukaj preživel naporni in polni novih informacij, še zlasti težaven je moral biti nenaden prestop v tuje okolje, kjer vsi govorijo drugače in se moraš neizmerno truditi, da kaj razumeš oziroma, kar je še težje, poveš.

Andrej, si se težko vključil v novo okolje? Ali si hitro navezal prijateljske stike?

Prvi šolski dan je bil precej težak, sedaj pa gre, ker poznam že mnogo ljudi. Večino zanima moje življenje, ker izhajam iz drugačnega okolja in je moj način življenja drugačen.

Si imel veliko težav pri sporazumevanju?

Sporazumevanje v slovenščini je včasih kar težko, toda običajno mi pomagajo dijaki, ki dobro govorijo angleško.

Kaj vse si počel med tednom? Kakšen je bil tvoj urnik?

Dopoldne sem bil pri pouku, popoldne sem se nekaj učil, klepetal z drugimi dijaki, se malo ukvarjal s športom, se zabaval z novimi prijatelji.

Dopoldne si se torej udeleževal pouka, najbrž si bil pretežno pri urah slovenskega jezika.

Ja, pa tudi pri drugih predmetih, kjer govorijo slovensko – pri zgodovini, verouku, kemiji, nekajkrat pa sem bil tudi pri angleščini ... Tu je bilo zelo zanimivo, saj je bila za večino dijakov povsem nova izkušnja v živo slišati nekoga, ki govori angleško.

Kako si se počutil pri pouku? Kaj ti je bilo najbolj všeč?

Pri nekaterih predmetih, zlasti naravoslovnih, nisem veliko razumel, raznih strokovnih izrazov, drugače pa je bilo v redu. Profesorice so bile zelo razumevajoče, veliko so se mi posvečale, pa tudi dijaki so mi

pomagali pri raznih nalogah.

Se ti zdi, da si v slovenščini veliko napredoval?

Več razumem in izpopolnil sem se v slovnici. Šele zdaj na primer vem, kako pomembni so skloni, ker je ob napačni uporabi pomen popolnoma drugačen.

Kaj ti povzroča največ težav? Kaj želiš predvsem doseči?

Največ težav imam z govorjenjem in pravilno izgovorjavo besed, saj je mnogo besed, ki se jim spremeni pomen, če jih napačno izgovoriš. Upam, da bom ob koncu tega obiska znal dobro govoriti in pisati v slovenščini.

Kako izgleda pouk v Avstraliji?

Pri nas začnemo eno uro bolj pozno in končamo pouk ob treh. Poleg tega imamo en daljši odmor za kosilo, med posameznimi šolskimi urami pa še en petindvajset minutni odmor.

V Avstraliji je šola, v kateri se učim slovenščino, zelo majhna. Trenutno nas je samo sedem. Imamo posebno učiteljico, ki nas usmerja pri učenju.

Ali posvetite kaj časa tudi slovenski književnosti?

V glavnem se posvečamo slovnici, včasih pa preberemo tudi Prešernove in druge pesmi.

Si opazil kakšne podobnosti, razlike z našo šolo?

Veliko razliko sem opazil v šolskem sistemu, ki je pri nas veliko bolj pester, saj lahko na vsaki šoli

izbiramo med številnimi predmeti; v prvem letniku gimnazije lahko izbereš umetnostno smer, humanistično smer ... Vaš sistem je veliko bolj strog in bolj zahteven, ker imate večje število predmetov.

Morda bi se ob tej priložnosti posvetila malce tudi o sami Avstraliji. Za začetek najprej kakšna beseda o Slovencih, ki živijo tam.

Andrej, ali govorite doma slovensko?

Slovensko govorimo zelo malo in to je bil tudi eden glavnih razlogov za moj prihod v Slovenijo, v Avstraliji sem namreč bolj redko v stiku s pravo slovenščino.

Kako ocenjuješ položaj slovenščine, se ti zdi, da počasi umira?

Veliko ljudi, zlasti mladih je izgubilo stik s slovenščino, nekateri znajo na primer samo pozdraviti ali tu pa tam kakšno besedo. Starejše generacije, npr. moji stari starši sicer še vedno govorijo slovensko, vendar tudi oni mešajo oba jezika.

Zanima me, ali imate kakšna slovenska kulturna društva?

V Melbournu jih je približno 6, eno je cerkveno, ostala pa posvetna. Moja družina večkrat sodeluje pri pripravi raznih prireditev npr. za Prešernov dan, miklavža, državni praznik, materinski in očetovski dan. Tudi sam takrat deklamiram, pripravimo dramske igre, koncerte, skratka zanimivo.

**Torej se Slovenci
veliko družite med
seboj?**

Ja, sure.

**Imate morda
slovenski radio ali
celo TV- postajo?**

Na državnih radiih
so oddaje v
slovenščini 2-krat na
teden po eno ali dve
uri; poleg tega pa
obstajajo tudi
privatni radii, ki pa jih financirajo
sponzorji.

Prav tako obstaja tudi privatna TV,
vendar je njena prihodnost vprašljiva.

**Imaš mogoče podatek koliko
Slovencev živi v Avstraliji?**

Mislím, da okrog 35000, od tega največ
v Melbournu in Sydneyju.

**Se ti zdi, da ste v Avstraliji nekoliko
odmaknjeni od ostalega sveta -
Amerike, Evrope?**

**Spremljaš dogajanje v ostalih
delih sveta?**

Vsak dan sicer poslušam
mednarodne novice, tako da sem na
tekočem o dogajanju v svetu, sicer
pa se mi zdi, da je Avstralija zelo
mirna, politično stabilna država.
Različni pretresi so v primerjavi z
ostalim svetom tu zelo redki, zdaj je
npr. kot v ostalem svetu najbolj
aktualno vprašanje vojne v Iraku ...
Sicer pa je Avstralija zelo odmaknjena,
izolirana, kot nekakšen osamljen
kontinent sredi morja, ne dogaja se nič

posebnega.

Je pa kljub temu zelo
zanimiva celina in s
svojimi naravnimi
lepotami in
znamenitostmi
privablja turiste in
popotnike iz celega
sveta. Kako bi jo na
kratko opisal ti?

Najbolje, da mojo državo
opišem kar s to
pesmijo:

*"I love a sunburnt country,
a land of sweeping plains,
of ragged mountain ranges,
of drought and flooding rains.
I love her far horizons,
I love her jewel sea,
Her beauty and her terror,
The wide brown land, for me."*

Avstralija je zelo drugačna - celoten
kontinent predstavlja eno samo
državo, ki je razdeljena na šest regij
in en teritorij. Omejuje jo samo morje.
Zaradi naravnih razmer, je pretežno
puščavska, so poseljeni le obalni
predeli.

Veliko je neokrnjene narave, ki se je
človeška roka še ni dotaknila.
Kilometri ravninske puste pokrajine
so čudoviti, a obenem strašljivi.
Samo narava, nikjer nobenega
človeka. Podnebje je zelo milo,
temperature so vedno sprejemljive,
tako pozimi ne potrebujemo ogrevanja,
prej »air-conditioning«
poleti, ko temperature narastejo do 40 stopinj.
Avstralija je posebna s tem, kar je,

zaradi vseh naravnih čudes. Ulluru (Ayer's rock), Great Barrier Reef (Veliki koralni greben), vse tiste peščene obale. Je čudovita dežela. Všeč mi je, da lahko grem ven in spoznam ljudi iz vseh vetrov. Zraven mene živijo Indijci, Hrvati, Grki, Vietnamci ...

Si že kdaj potoval širom te najbrž res čudovite in edinstvene dežele?

Osebnost sem to pokrajino izkusil na potovanju v Adelaide, vse okrog samo ravnina, grmičevje in občasno kakšna bencinska črpalka.

Poleg tega sem bil tudi v Sydneyu, Brisbane in glavnem mestu Canberri - to so tudi glavna vzhodna mesta.

Katere zanimive točke bi priporočil nam, če se bomo morebiti kdaj podali na potep po Avstraliji?

Gotovo Great Barrier Reef, ki je resnično čudovit, potem neskončno zelene, sveže tropske deževne gozdove na severu, v osrčju Ayer's rock-Uluru, najpomembnejše svetišče Aboriginov. Poleg tega je tudi v okolici Melbournu nekaj čudovitih turističnih točk: parada pingvinov, "the great ocean road and 12 apostles"- dvanajst velikih skal, ki se dvigajo iz morja in so jih zato poimenovali po dvanajstih apostolih in Wilson's Prometry - najjužnejša točka Avstralije.

Tudi naravno rastje in živalski svet sta nekaj posebnega.

Ja, flora in favna se od evropske zelo razlikujeta. Vsepovsod skakajoči kenguruji. Zelo značilni so medvedki - koale na evkaliptusovih drevesih, ki so zelo miroljubne zato gremo Avstralci v gozd brez strahu. Tipična sta tudi vombat in emu, v okoliških oceanih pa mrgoli morskih psov in delfinov.

Kako pa drugače izgleda življenje? Kakšen je življenjski standard? Se soočate s kakšno posebno socialno problematiko?

Zdi se mi, da je življenje v Avstraliji v povprečju lažje - življenjski standard je višji, ljudje več zaslužijo, cene so nižje, poleg tega tudi ni večjih težav z brezposelnostjo. Rečežev je zelo malo. Velik pomen v življenju ljudi, zlasti bogatejših, ki jih v Avstraliji ni malo, ima rekreacija - tenis, golf, zabava - kino, nakupovanje, gledališče, muzikali, druženje s prijatelji, mnogi odhajajo na svoje vikende ob morju.

Je veliko kriminala, drog, se ti zdi Avstralija varna država?

Avstralija je v povprečju zelo varna, kriminala je malo, v glavnem gre za tatvine.

Kakšna pa je prehrana?

V moji družini kuhamo tudi slovensko hrano, na primer kranjsko klobaso, golaž, žgance, žlikrofe, ješprenj, juho,

babica speče potico, poleg tega pa jemo veliko sadja: kivi, mango, avokado in podobno.

Ste tudi pri vas podlegli vplivom ameriškega načina hitrega prehranjevanja?

McDonaldsi so zelo razširjeni, skoraj na vsakem koraku, najbrž so zelo uspešni tudi zato, ker ima veliko ljudi navado jesti zunaj vsaj dvakrat na teden.

Posvetiva še besedo ali dve avstralskim domorodcem – Aboriginom, ki dajejo Avstraliji poseben pečat, a so bili žal potisnjeni v ozadje.

Kakšen je tvoj odnos do njihove kulture, kako vidiš njihov današnji položaj?

Danes večina Aboriginov živi na območjih severneje in v okolici Uluruja. Do prihoda Evropejcev, ti so se naselili predvsem na jugovzhodu, pa so poseljevali celoten kontinent. Živijo tudi v mestih, sicer pa v rezervatih v Severnem teritorju. Njihovo število upada, so zelo redki, lahko bi rekel "lost generation", njihova kultura je obsojena na propad, tudi zato, ker je tujci ne razumejo. Njihova kultura in religija sta zelo tesno povezani; s prihodom kristjanov in muslimanov pa se jih je veliko asimiliralo in pokristjanilo. Osvajalci so nad njimi izvajali velik genocid, njihove kulture oziroma religije niso razumeli, zdela se jim je naravnost neumna, nanje so gledali kot na živali, danes pa jih država finančno podpira in si prizadeva rešiti,

kar se rešiti sploh da.

Zdi se mi, da so bili priseljenci sprva v strahu pred Aborigini, bali so se njihove drugačnosti, mirnosti, poduhovljenosti. Evropskem človeku, ki je osvajalec, bojevnik, hoče obvladati in si podrediti svet, je bil njihov nomadski način življenja, v globoki povezanosti z naravo in onostransvom, popolnoma neznan. Evropejci si skušamo narediti življenje lažje, a si ga dejansko otežujemo, medtem ko je življenje Aboriginov v boju za preživetje sicer težko, a so obenem neskončno svobodni.

Andrej, prav gotovo si v tem času bivanja v Sloveniji sklenil veliko novih prijateljstev, zanima me pa, kaj počneš s prijatelji v prostem času doma, v Avstraliji. Imate veliko možnosti za zabavo?

Ker živim v velikem mestu, imam veliko možnosti: zahajamo na plažo, na športno igrišče, nakupujemo ...

Imaš občutek, da je v Avstraliji med mladimi veliko alkohola, droge?

V diskoteke imajo vstop samo starejši od 18 let. Prav tako se mlajšim od te starosti ne prodaja alkohola in cigaret. Tudi v Avstraliji so droge precej razširjene, na primer veliko mladih, ki jih poznam je že poskusilo marihuano.

Mogoče v nekaj besedah, kako si se počutil pri nas?

Bilo je zanimivo, drugačno, prav gotovo izkušnja, ki je ne bom pozabil. Spoznal sem deželo, bil v kontaktu z njenimi ljudmi in dobil pristno izkušnjo

jezika.

Sklenil sem veliko novih prijateljstev. Všeč mi je bilo dejstvo, da sem bil na šoli pravzaprav kot nekakšna zvezda, vsi so me hoteli spoznati, se pogovarjati z mano. Prav gotovo bom stike ohranil še naprej.

So se izpolnila tvoja pričakovanja o Sloveniji ali si si jo predstavljal drugače?

To vprašanje je zelo težko, kajti kot prideš v novo okolje, pozabiš na pričakovanja. Prvi vtisi so bili pozitivni, vse je bilo novo, zanimivo. Všeč mi je bil dijaški dom, ker je bil tako moderen, prenovljen. Poleg tega mi je Slovenija všeč, ker ima toliko zgodovine in kulturne dediščine, ki je Avstralija ne bo nikoli imela. Tudi ljudje se mi na splošno zdijo zelo prijazni.

Kako pa si preživel letošnje praznike, ločen od družine?

Letošnji božič sem preživel pri stricu, vendar je bilo zelo drugače kot v Avstraliji. Tam smo za božič v kratkih hlačah in majicah ter ponavadi praznujemo na bazenu. Tokrat pa je bilo hladno in kar malo dolgočasno.

Si imel kaj domotožja?

Ja, predvsem za božič, sicer pa mi ni bilo pretirano hudo, saj sem bil že večkrat zdoma za toliko časa. Mogoče bom po vrnitvi imel nekakšno "holiday sickness".

Se nameravaš še kdaj vrniti?

Morda takrat, ko bom sam svoj gospodar. Prav gotovo bi še kdaj želel obiskati svoje sorodnike. Poleg tega

tokrat nisem imel dovolj časa za ogledovanje znamenitosti, torej se moram zaradi tega vrniti, ker je Slovenija po pripovedovanju vseh čudovita dežela.

Jo boš v Avstraliji komu priporočil?

Seveda, pa tudi tebe in vse vas vabim, da mogoče nekoč obiščete Avstralijo.

Gotovo se ne bi branila takega povabila, saj mi že samo poslušanje o tej državi vzbuja skomine ... mogoče boš moj gostitelj nekoč v prihodnjih letih. Najlepše se ti zahvaljujem za ves čas in trud, ki si mi ga je namenil. Želim ti, in prepričana sem, da se mojim željam pridružujejo tudi vsi bralci Isker, kar največ uspeha pri učenju slovenščine in čim prijetnejši preostanek dni v Sloveniji.

Veronika Rupnik, 4.b

TEKMOVANJA V ZNANJU NA NAŠI ŠOLI

Kljub majhnosti smo kar prepoznavni na različnih tekmovanjih v znanju. In čeprav nismo niti še na polovici šolskega leta, so se tekmovanja že kar krepko razmahnila. Že oktobra so na naši šoli potekale priprave na tekmovanje v poznavanju sladkorne bolezni pod mentorstvom profesorice Irene Breščak. Za tekmovanje, ki ga vsako leto organizira Društvo sladkornih bolnikov Slovenije, je bilo kar veliko zanimanje, Tamara Ambrožič in Maša Babič pa sta se udeležili državnega tekmovanja, ki je potekalo 23. novembra v Idriji. Obe sta bili srebrni.

Odvilo se je tudi tekmovanje mladih botanikov, ravno tako pod mentorstvom profesorice Breščak, kjer sta Erika Jež in Sara Štrekelj uspešno dokazali svoje poznavanje rastlin in prejeli bronasti plaketi.

Potekalo je tudi tekmovanje v logiki. Dijaki vseh štirih letnikov so se pomerili na novembrski ponedeljek v mansardi. Kmalu so nam bili znani rezultati, imena najboljših tekmovalcev pa razkrita na glavni oglasni deski. Nekatere izmed njih sta mentorja Emilija in Alojz Grahor pospremila tudi na državno tekmovanje. Tu so se s svojimi rezultati zavihteli kar visoko. Prvoletniku Andreju Lebanu je zmanjkalo le pol točke, da bi dosegel 1. mesto in vse možne točke. Seveda pa je z odličnim 7. mestom dosegel zlato priznanje. Dobro sta se odrezala tudi Ana Grahor in Blaž Batagelj, ki

sta šolo tudi uspešno zastopala, saj sta osvojila srebrni priznanji. Tudi zastopnik drugih letnikov, Tomo Česen, je dosegel srebrno priznanje, in si ravno tako zasluži čestitke. Tretji letniki letos žal nismo imeli svojega predstavnika (Kaj je zdaj to!?!), zato pa sta se izkazali četrošolki Vanja Kovač s 7. mestom in 39 točkami (od 40 možnih) ter Andreja Drešček. Obe sta dosegli zlato.

Pred kratkim se je odvila šolsko tekmovanje iz zgodovine, kjer se bodo najboljši trije udeležili tudi državnega posamičnega in ekipnega zgodovinskega tekmovanja v aprilu. Na koncu pa naj vas spomnim, da bo na naši šoli potekalo še kar nekaj tekmovanj. Kmalu lahko svojo ustvarjalnost pokažete na Cankarjevem šolskem tekmovanju v februarju, marca pa bo potekalo državno. Spomladi sledi še več tekmovanj: dve naravoslovni – matematika in fizika, kmalu zatem pa latinščina, zgodovina in geografija. Medtem lahko še preberete nekaj angleških knjižic in se udeležite tudi angleške bralne značke. Seveda pa se bodo odvijali tudi razni likovni, literarni in fotografski natečaji, pa še kaj bi se našlo. Vredno je poskusiti ...

Helena Rebek 3.a

ŠPORT

ŠPORTNI DAN

Kot vsako leto, smo tudi letos v septembru imeli športni dan. Ta se je kljub nekaj zapletom okrog vremena zgodil v četrtek, 26. septembra. Športnim navdušencem in tistim z malo manj navdušenja je bilo na voljo pet možnosti. Prva je bila atletika na stadionu v Novi Gorici. Dve varianti sta bili planinskega značaja. To sta bili pohod na Nanos in pohod na Slavnik. Tisti, ki jim je bolj všeč biologija, pa so se odločili za raziskovanje obale okrog Strunjana. V telovadnici ŠGV pa se je ovijal še nogometni turnir, saj brez nogometa tudi na naši šoli preprosto ne gre.

ATLETIKA

V torek, 1. oktobra, se je na stadionu v Novi Gorici odvijalo področno ekipno prvenstvo v atletiki za srednje šole. Naši atleti so se potrudili po svojih najboljših močeh in dosegli nekaj dobrih rezultatov. Ker pa je to ekipno tekmovanje, je najbolj pomemben rezultat celotne ekipe. Fantje so dosegli dovolj točk za uvrstitev na državno tekmovanje. Dekleta pa letos niso imela take sreče, tako da so samo zaželela srečo fantom na državnem tekmovanju.

Ti so svoje atletske sposobnosti pokazali tudi čez en teden v Ljubljani, kjer so si s tolminsko gimnazijo delili deseto mesto, kar je za tako majhno

šolo, kot je naša, kar lep uspeh.

NOGOMET

Letos se na naši šoli odvija tudi medrazredna liga v nogometu, imenovana tudi Liga ŠGV. Ekipe so razdeljene v dve skupini po pet ekip. V februarju pa bo potekal polfinale in finale, zato boste o rezultatih obveščeni kasneje. Lepo, da se kaj dogaja na športnem področju, škoda le, da v tej ligi sodeluje samo moški del šole. Kaj pa dekleta? Že pripravljamo proteste.

Katarina Fatur 3.a

PLEZANJE V PAKLENICI

Nekega dne (v lanskem letu) sem na naši šoli na mizi pri oglasni deski opazil broščuro, ki je vabila na razne poletne taborne. Zelo sem se razveselil, ko sem videl tudi možnost plezanja na Hrvaškem. Po posvetovanju s starši sva s sošolcem Rokom takoj poslala prijavnici na škof. gimn. Antona Martina Slomška v Maribor, ki je tudi vsakoletna organizatorica teh taborov. Prostih mest je bilo dovolj, zato so naju pričakovali 8. julija v Mariboru ob 3. zjutraj, ko smo se tudi odpravili proti Paklenici. Kje pa sploh je Paklenica? Je mestece ob obali, manjše od Vipave, 20 km severno od Zadra. Do tja nas je iz Maribora pot vodila mimo Krapine, Zagreba in Karlovca, iz primorske strani pa je pot najbližja po jadranski magistrali, kjer mesta ni

mogoče zgrešiti.

Tja smo prispeli že dopoldne in se takoj lotili postavljanja velikih skavtskih »jamboree« šotorov, kjer »naj bi« spali. Popoldne smo imeli kratko predstavitev z diapozitivi. Paklenica je namreč čudovit narodni park z zelo raznolikim površjem,

idealnim za športno plezanje, ter najrazličnejšim mediteranskim rastlinstvom in živalstvom. Najznačilnejša sta dva velika kanjona (Mala in Velika Paklenica), ki se zajedata v vznožje Velebita. V parku so zelo ponosni na redke ptice ujede, predvsem sta to rjavi in beloglavi jastreb, ki so tam še stalne gnezdilke. Zanimivo je tudi to,

da je vstop na nekatera področja prepovedan in na lastno odgovornost, saj so tam še pehotne mine iz vojne med Jugoslavijo in Hrvaško, ki se je hotela odcepi. Prvi dan smo zaključili še s predstavitvijo drug drugega. Glavni cilj večine je bil seveda čim več plezati. Z alpinistom in vodjo tabora Sandijem Vavpotičem smo se naslednji dan odpravili v kanjon plezat. Paklenica ponuja dva načina plezanja; športno-plezalni, kjer je plezanje varnejše, lažje in smeri niso daljše od 30m in alpinistični, kjer so

tudi do 350-metrške smeri. Pred množičnim zanimanjem plezalcev za Paklenico, ki ga je povzročil razmah športnega plezanja konec 70-ih let, so tu že prej plezali legendarni slovenski alpinisti kot Tomo Česen, Nejc Zaplotnik ... V plezalnem vodniku lahko tudi sedaj vidimo, da

so večino smeri v kanjonu prvi preplezali Slovenci.

Mi smo seveda plezali kratke in lažje smeri, nekateri pa so s plezanjem šele začeli. Z Rokom sva uživala v lepi naravi in plezalnih užitkih. Vsi konci dneva so bili čudoviti, saj so nas pono napornem plezanju čakale še štiri sanjske stvari; skok v toplo morje,

slastna večerja, sončni zahod in trden spanec pod zvezdnatim nebom in mogočnimi bori. Imeli smo se res lepo, med nami so se spletle močne prijateljske vezi, naplezali in naplavali smo se, ter imeli cel teden jasno vreme. Če ste torej navdušeni plezalci, pohodniki, biologi ali samo užitkarji, vam obljubljam, da vam ne bo žal, če si boste kdaj šli ogledat narodni park Paklenica.

Miha Mihelič, 3.b

DUHOVNI VIKENDI

PRVI LETNIKI IN SKRIVNOST DUHOVNIH VIKENDOV

Za vse dijake je začetek novega leta velik dogodek, predvsem za prve letnike, ki so prišli na novo šolo, vstopili v nov razred in začeli novo življenje. Novi obrazi, novi sošolci, novi profesorji, nov način življenja. Ker pa Škofijska gimnazija Vipava daje velik poudarek na medsebojne odnose, prijateljstvo, ter tesnejšo povezavo med sošolci, vodstvo šole organizira duhovne vikende za posamezne letnike.

Prvi letniki so svoje prve duhovne vikende preživljali na Stržišču, ki leži na kar visoki nadmorski višini v Baški Grapi, razen 1.b, ki je svoj duhovni vikend doživel v Godoviču pri Idriji. 1.a letnik se je prvi podal novi izkušnji naproti in sicer v vikendu od 27. do 29. 9. 2002, 1.b letnik je Godovič doživel od 11. do 13. 10. 2002, 1.c

pa mesec kasneje, od 8. do 10. 11. 2002. V vseh treh razredih je program potekal več ali manj enako, zagotovo pa se je vsak letnik potrudil svojemu duhovnemu vikendu pustiti vsaj delček svojega duha in mišljenja. V Stržišču so dijaki spoznavali dečka Srečka ter njegove prijatelje, ga spremljali na njegovi poti do odkrivanja življenjskih vrednot in iz njegovih dogodivščin poskušali izluščiti skrito resnico vsakdanjega življenja. Delo je povečini potekalo v skupinah z animatorji, sicer pa sta delo celega razreda usmerjala gospod Slavko Rebec in gospod Stanko Fajdiga.

Zadni dan, v nedeljo zjutraj, pa je vsak razred pripravil mašo in manjšo zakusko, na katero so bile povabljene družine dijakov.

Prvi letniki so torej odkrili skrivnost duhovnih vikendov, ki so dali dijakom še eno izkušnjo več in razkrili nekaj življenjskih resnic, ki bodo novepečenim dijakom pomagale na tej novi poti.

Maja Andlovic, 1.a

DUHOVNI VIKEND V DOLAH – DRUGI LETNIKI

Se še spomnite tistega jesenskega vikenda, ko ste se otovorjeni s prtljago in veselim pričakovanjem skupaj s sošolci in sošolkami zbrali na duhovnem vikendu?

Letos smo bili dijaki drugih letnikov v Dolah s profesorjem Ivanom Albrehtom. Vodil nas je skozi igro, petje, molitev in pogovore, da smo še lažje spoznavali sebe in drug

drugega. Ti dnevi se sicer vse bolj oddaljujejo, naši spomini na Dole pa ostajajo. To so dokazali vsi, ki so z menoj delili svoje mnenje.

1. S kakšnim namenom si se udeležil/-a duhovnega vikenda v Dolah?

● Ker je naš razred super! Zato z veseljem preživim tudi vikend z njim. Sploh pa se mi Dole zdijo nekaj posebnega.

● Ker rada preživljam čas s sošolkami in sošolci.

- Hotela sem, da bi se sošolci in sošolke med seboj še bolj zbližali.
- Mene so prepričali starši, vendar pa sem se ga udeležila tudi zaradi razreda samega, da bi se medsebojno bolje razumeli.
- Jaz v Dolah še nisem bila in sploh ne vem zakaj. Zdaj pa mi je res ful žal!
- Mislim, da predvsem zaradi sebe.
- Ker je v Dolah super okolje in ker je z našim klasom ful dobro.
- Poleti je bilo v Dolah res zanimivo in sem se odločila, da grem spet.
- Všeč mi je, ker imamo vedno zanimive debate in se mi zdi lepo, ko smo s sošolci 24 ur na dan. Mislim, da je prav, da smo več skupaj.
- Jaz sem šla tja zaradi družbe in OIV.

2. Česa se s tega duhovnega vikenda najraje spominjaš? Kaj pa ti ni bilo všeč?

- Najbolj so mi bili všeč pogovori s prijatelji in seveda nogomet. Mogoče me je motilo samo to, da nismo spali na seniku kot poleti.
- V lepem spominu mi je ostalo prav vse, najbolj pa medsebojna pomoč pri delih v hiši (pa tudi topla krušna peč).
- Najlepši je bil prvi večer, ko smo se v topli sobi pogovarjali pozno v noč. Mene je zelo zeblo. Še dobro, da sem imela s seboj za pol omare oblačil.
- Vesela sem bila, ko sem videla, da smo se v lanskem letu tako zbližali med seboj. Sploh nisem mogla verjeti, ko smo se prvič resno pogovarjali o naših problemih. V bistvu sploh ni bilo nič takega, kar mi ne bi bilo všeč.

● Najbolj sem si zapomnila jutranjo mašo, ki je bila nekaj posebnega. Lepo je bilo, ker smo jo lahko sami pripravili. Vse skupaj je prehitro minilo. Komaj smo prišli in se navadili na takšno življenje, že smo se morali vrniti nazaj v šolo!

● Ko smo se pogovarjali o tem, kaj je ljubezen, sem slišala tudi mnenja drugih in na nekatere stvari sem začela gledati drugače. Slabo je bilo to, da ponoči sploh nismo spali in sem bila naslednji dan zaspana in sitna.

● Všeč mi je bilo, ko smo se zvečer igrali zanimive igre. Še posebej, ko smo med igrico 'zločinec in policaj' tako kričali, da bi skoraj porušili hišo. Ni pa mi bilo všeč na primer čiščenje, ki sem se mu izognil, če se je dalo.

● Lepo je bilo, ker smo se sproščeno pogovarjali o temah, ki nas zanimajo. In tudi to, da so me sošolci za hec zaprli ven, mi ni pokvarilo dobrega razpoloženja.

● Kaj mi je bilo všeč? Mislim, da prav vse! Najbolj pa sem užival, ko smo igrali nogomet na blatnem igrišču. Vse je pokvaril pouk naslednji dan!

● Super je, da smo lahko sami kuhali in tako dokazali, da znamo prav dobro skrbeti zase in za druge.

3. Kje bi rad/-a preživel/-a naslednji duhovni vikend in zakaj?

● Najraje v Dolah, ker mi je všeč okolica hiše.

● V Dolah je najlepše okolje in nekako smo že vajeni organizacije čez dan ter hiše.

● Vsekakor v Dolah, zaradi tega, ker smo sredi gozda in se lahko za nekaj

dni izoginem življenju v mestu. Pa tudi gospod Albreht je super voditelj.

● Meni je bilo všeč lani pozimi v Godoviču, ker je bilo veliko snega.

● Vseeno mi je, kje smo, najbolj važno je, da smo skupaj s sošolci in se dobro razumemo.

● Mislim, da bi lahko šli nekam, kjer sploh še nismo bili, da spoznamo še druge kraje. Pomembno je le to, da smo skupaj.

● Rad bi, da bi šli pozimi nekam, kjer bi se lahko sankali in divjali po snegu.

V Dolah bi bilo najbrž super.

● Lahko bi šli obiskat kakšnega misijonarja, na primer na Madagaskar!!!

● Najrajši bi tudi pozimi šla v Dole in spala kar na seniku.

Mnenja je zbirala Irena Ipavec

DUHOVNI VIKEND V KLANCU – TRETJA LETNIKA

V petek, 11. oktobra, se je začel naš prvi letošnji duhovni vikend. Predavanje, ki ga je imel spiritual Primož Krečič, je potekalo v dveh delih pod naslovoma: Ko me nekdo sesuje ter Kdo mi bo ukazal. Pripravljal nas je na prihodnost, poučil nas je o vzgoji. Vsem je bilo všeč to, da je rekel, da se je včasih tudi dobro skregati s starši – vsekakor bolje, kot da se vedno umakneš pred svojimi težavami. V življenju ne bo vedno vse lepo in prav, tega se moramo tudi zavedati, zato starši ne bi smeli svojih otrok zavajati pred resničnim dejstvom. Pogovor pa je v večini tekkel o svetem Petru, ali bi na njegovem mestu tudi mi storili isto, zaupali smo si, kaj mi storimo, kadar smo jezni, žalostni, na tleh, komu mi najbolj zaupamo ...

Z nami sta bila tudi Alan in Miro, ki sta kot animatorja vodila delo po skupinah, pri razmišljanju pa se nam

je pridružil tudi gospod Stanko.

Kljub temu da smo v petek še v poznih večernih urah poslušali zanimivo predavanje, smo naslednji dan vstali zgodaj in se lotili dela. Le-to je lahko potekalo nemoteno, saj je za hrano poskrbela naša kuharica Alma.

Ker brez kisika človek ne more dobro razmišljati, smo se tudi mi odpravili na malo daljši sprehod. Nato smo se polni energije zopet pogovarjali o ravnanju sv. Petra, preko pogovora pa smo še bolje spoznali drug drugega.

Sobotni večer pa ne more miniti brez zabave, zato smo pripravili nekaj skečev in se pri tem pošteno nasmejali.

Duhovne dneve smo lepo zaključili z nedeljsko sveto mašo, pri kateri so se nam pridružili naši domači in razredničarka 3.a, gospa Breščakova.

Barbara Šinkovec 3.b

DUHOVNI VIKEND V DOLAH – ČETRTRA LETNIKA

V Dolah je vedno poučno.

In glede na to, da se je naš razred, letošnji 4.b, od prve izkušnje s tistim krajem znova in znova nadvse rad vračal, smo se naučili nedvomno veliko.

Ta veseli dan ali: Na Dole!

Kleno, s polnim prtljažnikom hrane, polni duhovnih teženj, brez odvečne tehnike (khm...khm...khm...), da o dobrem razpoloženju ne govorimo, smo vsak s svojim prevoznim sredstvom (no, to so pravzaprav v celoti bili kar avtomobili - letos že kar pod našim nadzorom) odrinili v še skoraj nedotaknjen konec Slovenije. Kuhanje v lastni režiji, smeha polne sobe in nemirne noči so tako ali tako postale že pravilo. Pravilo, ki je vsakič posebej edinstveno in malce prirejeno, v svojem bistvu pa vedno enako: fantastično počutje, sproščenost, vzdušje pa si sploh zasluži vse superlative.

Na srečo je pozeba takrat še prizanašala, tako da smo se lahko ob večerih ogreli ob kresu, kjer spet ni zmanjkalo šal, "debat" in podobnega živahnega dogajanja. Pa kaj bi govoril, to je doživetje, ki ga mora izkusiti vsak zase, občutij pa se tako ali tako ne da dovolj natančno prikazati z besedami.

Kljub temu da niti ni bilo pretirano hladno, smo se spanju na senikih vseeno morali odpovedati. Pa kaj bi to: konec koncev je družba tista, ki zares šteje.

Tudi duhovnih doživetij ni manjkalo.

Priložnost, da smo se počutili blizu Bogu, se nam je ponujala vsak dan, spremljava kitare pa seveda tu ni smela zmanjkati. In tudi ni, ravno nasprotno: vsepovsod jo je bilo polno. Razpravljali smo med drugim tudi o tem, kakšna bo naša prihodnost, kakšne smernice si zarisujemo v naša življenja, kako bo z našim poklicem, kaj pričakujemo od bodočnosti in tako dalje. Se pravi, da je bilo precej tudi spoznavanja drug drugega.

Kar malo težko ti je, ko vidiš, kako se stvari odvijajo s platna v preteklost. Ampak to ni preteklost, to so stvari, ki se jih spominjamo, kot pravi misel nekega neznanega avtorja. Toda slovo je velikokrat neizogibno in tudi mi smo se morali posloviti od Dol.

Naj vam torej bivanje v Dolah priporočam? Vsekakor. Pa ne jemljite tega kot obvezno zlo: naj bo raje to skrinja, polna spominov. Vsaj tako polna, kot je bila naša.

Simon Černe, 4.b

POTEPANJA

EKSKURZIJA PO GRČIJI

Če vas zanima, zakaj smo dijaki 2. letnikov komaj čakali oktobrske počitnice, vam odgovor ponujamo na dlani. Neučakani smo bili, kaj vse nam bo prinesla ekskurzija na jug Evrope.

Peščene plaže, bele hiške, urejene ulice, zagorele mladenke in mladeniči ... vse to se nam je slikalo pred očmi ob besedi Grčija. Priznati moramo, da smo bili nad realnostjo nekoliko razočarani. Poleg prijaznih in temperamentnih ljudi, nas je pričakal gost promet po »zasmetenih« ulicah, nedokončani objekti, neurejene sanitarije. Toda slabo je bila kapljica proti morju lepih trenutkov, ki smo jih doživeli.

Ekskurzija po Grčiji je bila poučna in hkrati naporna. Šest dni, dan za dnem kaj novega, kaj zanimivega, osupljivega. Seznanili smo se s kulturo in življenjem starih Grkov skozi besede vodičke, saj »kamni« nisi bili preveč zgovorni in nam niso ničesar zaupali. Kljub temu pa nas je spreletel srh ob misli, da so se prav teh kamnov pred tisoči let dotikali začetniki znanosti in umetnosti.

Od vseh znamenitosti, ki smo jih imeli možnost videti, so nam bile najbolj všeč Meteore, »viseči samostani«. Beseda »Meteora« pomeni »štrleč k Bogu«. Menihi, ki so v teh samostanih

prebivali, so namreč hoteli biti bližje Bogu, kar so dosegli s samoto in predano molitvijo.

Obiskali smo mesta, katerih imena so nam bila znana iz zgodovine in umetnosti: Atene, Sparta, Korint, Mikene, Olimpija, Termopile ...

Še vedno nam pred očmi ostaja podoba kariatid, ki veličastno držijo težo templja.

V posebno lepem spominu smo ohranili Epidaurus, kjer smo dekleta ob pomoči profesorice in vodičke ponosno zapele himno naše domovine, ki se je zaradi izredno akustičnega prostora razlegala daleč naokoli. Na stadionu, kjer so potekale prve moderne olimpijske igre, pa je večina odtekla krog, ki si ga štejem v čast.

Če bi želeli povedati vse, kar se nam je na tej poti zgodilo in kaj vse smo videli, bi lahko napisali celo knjigo. Šest dni se namreč ne da zajeti v teh nekaj vrstic, ki so nam na voljo. V Grčiji smo imeli priložnost bolje spoznati drug drugega, predvsem pa so na dan

privrele takšne stvari, ki so v šolskih klopeh skrite.

Navkljub vsem prijetnim in manj prijetnim dogodivščinam pa smo vsi nestrpno čakali povratek v ljubo Slovenijo.

Tina Rijavec in
Romina Vidmar

NON, JE NE REGRETTE RIEN

"Pariz je popoln, Pariz je strop človeštva. Kdorkoli vidi Pariz, misli, da vidi temelj celotne zgodovine, vmes pa nebo in zvezde. Pariz je sinonim za kozmos, nima meja. Pariz ne ustvarja samo zakonov, ustvarja tudi modo. Pariz je lahko neumen, če hoče, včasih si celo dovoli to razkošje. Je več kot velik, je brezmejen."

Victor Hugo

Ko ob sedmi uri zjutraj obstaneš v prometni norišnici

nekaj kilometrov pred Parizom in se ti pred očmi odpira čaroben pogled na k nebu kipečo špico Eiffelovega stolpa, ki se kopa v prvih jutranjih žarkih, lahko potrdiš Hugojeve besede. V norišnici

človeštva se skriva biser, imenovan Pariz. Leži v nižinski kotlini, znani kot Ile de France, ki ji daje pečat vijugasta Sena. Ob njenih tihih bregovih iščejo navdih umetniki, ki prihajajo v mesto izživet potlačena čustva in jih p o s k u š a j o mukoma preliti iz abstrakcije v zaznavne oblike. V

Parizu se zbira bohema vsega sveta in skupaj išče razlike med nadnaravnostjo in stvarnostjo ter postavlja nove meje bivanja.

Pariz je še vedno najbolj romantičnih, elegantnih in kulturno zanimivih mest. Obiskovalci se lahko naslanjajo nad čudovitimi

izložbami slaščičarn, polnih mamljivih dišečih dobrot. Hrana v Franciji ne predstavlja le vira energije, pač pa tudi kulturo, zakladnico neomejenega števila okusov in svojevrstno polje estetskih oblik. Pravi raj za gurmane. Niti zasoljene cene ne izpraznijo prenatrpanih lokalov. Ob kozarčku vina, polnem krožniku, brezhibnih zvokih pariških šansonov misli uhajajo v neskončnost.

Pariz je rodil že mnogo mislecev in umetnikov.

Nekaterim je pomenil le prehodno postojanko, drugi so tu ostali za vedno, nekaterim je bil vseč, mnogi so ga vzljubili, nobenega pa ni pustil ravnodušnega. Je

mesto za dušo, ki jo čas le še plemeniti. Po Elizejskih poljanah se vijejo legije turistov in hranijo požrešne globe ter

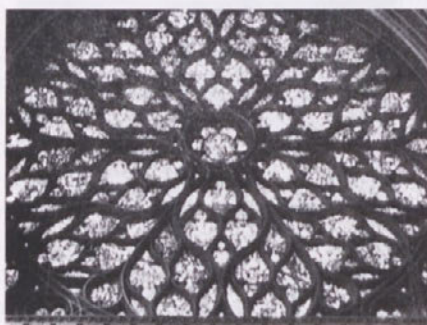
vrabce, ki se kot puščice izstrelijo proti rokam s hrano. Pavov tukaj sicer ni,

zato pa se na ekstravagantnih revijskih pohodih po poljanah nekatere obiskovalke oblečejo v našoperjene kostume. Pisan živalski svet pozimi popestrijo tudi škorci, ki

posedajo po nekaterih zgradbah. V fontani plavajo račke, otroci pa zabavajo starše s potiskanjem ladjic po vodi. Mamice vozijo v vozičkih speče dojenčke in se pogovarjajo s kužki, ki jih ljubeče držijo v naročju. Parižani so neponovljivi, svojeglavi, ekscentrični, včasih v svojih početjih nedojemljivi, uživaški in predvsem izjemni stilisti in umetniki. Celo smeji se drugače, skrivnostno, a z zanosom in šarmom.

Pariz slovi po pestrem izboru nočnih dogodivščin - od sumljivih barov, bleščečih kabarejev, nočne vožnje po Senzi o čarljivim pogledom na nabrežje polno lučk,

romantičnega večera ob sofisticirani jazzovski glasbi, do umirjenega klepeta v krajih, varnih pred mestnim

vrvežem. Skupine mladih, ki se zbirajo na trgu pred Beaubourgom, Slavolokom zmage, Eiffelovim stolpom in na Mostu umetnikov zagotavljajo, da bodo Parižani še dolgo ostali svojevrstno pleme, ki ga preostanek sveta lahko le bolj ali manj uspešno imitira. Hitri udarci po bobnih, eksatni plesi in pozitivna energija dajejo noči poseben čar. Pesem še dolgo odmeva preko obeh bregov reke Sene.

Pogled z Eiffelovega stolpa riše silhueto nebotičnikov, hiš, drobcenih pikic, ki jim drugače pravimo ljudje, cest, pločnikov, reke Sene,

modernega dela mesta Defense, Pompidoua ... A ta omejenost in momentnost, ki ju razbere naše oko, sta lažna. Pariz ne pozna meja in ne časa. Je enostavno kozmičen.

Urška Ilc, 4.b

ESTONIJA

Odkrivanje sovjetske preteklosti - soočanje z evropsko prihodnostjo

Meta Novak in Urška Ilc sva si s sodelovanjem na natečaju s tematskim naslovom Kuhinja prislužili udeležbo na mednarodnem seminarju EUSTORY, ki je letos potekal v Estoniji. Devetnajst mladih iz Bolgarije, Estonije, Nemčije, Latvije, Norveške, Poljske, Romunije, Rusije, Ukrajine in Slovenije se nas je podalo na odkritij polno raziskovanje preteklosti in sedanosti te sorazmerno nepoznane države.

Po odhodu iz s
s o n c e m
o ž a r j e n e g a
b r n i š k e g a
l e t a l i š č a n a j u j e
m r z e l p i š v
T a l l i n n u

dodobra predramil. Puhasti oblaki so nagajivo podil oblake po nebu. "Terve!", pozdrav, ki ga po obisku zelene baltske zakladnice nihče ne pozabi. Estonci so kulturno izredno zanimiv narod. V njihovi tradiciji se prepletata finska preprostost in vikinška želja po odkrivanju novega ter ruska nagnjenost k pitju. "Terviseks" in žvenket pivskih steklenic potrdi zdravico. Globoki, skorajda hlastni požirki piva, ki se jim čez kakšno sekundo pridruži še merica vodke. Mladci ležerno posedajo po pločnikih, srkajo pivo in v nenavadni pojoči govorici nadaljujejo pogovor. Omamljanje z alkoholom naj bi bilo v

Estoniji na prvem mestu v Evropi, četudi imajo kar nekaj strogih zakonov v povezavi s pitjem alkohola. Estonija predstavlja tudi zatočišče za o b u p a n e

norveške pijančke, ki jim jo je njihova vlada pošteno zagodla s podražitvijo alkohola. Tako se med vikendi zelo poveča število trajektnih turistov, ki želijo v najkrajšem času zaužiti čimveč opojnih substanc in se vrniti domov v Helsinke s polnim žepom steklenic.

Estonska pokrajina je tako kot finska pretežno nižinska, polna jezer, močvirij in barij. Prav na takšnih območjih so se razvile in naselile mnoge redke živalske vrste. Kraje med seboj povezujejo makadamske ceste in pa nekaj asfaltiranih magistralk. Ne kaj preveč sodobna infrastruktura, a tako

je tudi prav, saj bi preveč asfalta in betona dušilo idilo, ki se je med najinim bivanjem v Estoniji spremenila v pravo snežno pravljico.

Pogovori s predsednikom države Arnoldom Rüütelom, ministrico za šolstvo Mailis Rand, bivšim premierjem Martom Laarom in pomočnikom župana mesta Tallinn so nam ponudili edinstven pogled v preteklost in politiko Estonije. Je najbolj razvita baltska država. Samostojnost si je pridobila, tako kot Slovenija, leta 1991 z referendumom in brez prelivanja krvi, v tako imenovani pevski revoluciji. Po prvotnem nazadovanju gospodarstva se je to okrepilo, predvsem zaradi tesnih

vezi s skandinavskimi državami. Tudi povprečna plača je tu daleč višja kot drugod po Baltiku. Estonija si že nekaj let prizadeva za vstop v Evropsko unijo in čeprav ta ideja med ljudmi ni kaj

preveč priljubljena, je parlament vseeno sprejel že kar nekaj zakonov, ki jo približujejo vstopu. Med Slovenijo in Estonijo bi lahko p o t e g n i l i vzporednice v mnogih politično-gospodarskih vidikih; obe sta mladi državi, ki si prizadevata za vstop v Evropsko unijo in imata zato razvite zelo močne prijateljske

odnose. Estonija se zaveda, da je mlada država, ki mora še marsikaj postoriti v smeri razvoja, in to jemlje za privilegij, saj se lahko uči iz napak in uspešnih podvigov ostalih starejših držav. Estonska vlada se tudi dobro zaveda, da ne bo napredka brez vlaganja v znanje. Vsem študentom zagotavlja nekaj denarne pomoči, poleg tega pa plačuje še stanarine vsem študentom, tudi tistim, ki ne najdejo sobe v študentskih domovih, na voljo pa so tudi razne štipendije. Velik minus estonskemu šolstvu predstavljajo nizke plače med učitelji, kar je pripeljalo do pomanjkanja učiteljskega kadra. Največji univerzitetni središči Estonije sta Talin

in Tartu, ki ju povezuje skoraj ravna cesta, vrezana med bogate smrekove gozdove in smrekova barja. Še posebej Tartu slovi kot študentsko mesto; študentje tu predstavljajo desetino mestnega prebivalstva. Polni bari in pisane kavarne, koncerti, igre na prostem, razprodane gledališke predstave ... mladost kar kipi iz kulturnega utripa. Najpomembnejše univerzitetno središče vzhodne Estonije pa je Narva, ki je, kot večina drugega dela države, nacionalno mešano območje; v Narvi je rusko prebivalstvo celo v večini. Tu se ravninska umirjenost in neokrnjenost umakne umazanim industrijskim kompleksom in zapuščenim kmetijam. Nestrpnost med Rusi in Estonci je bila prisotna že v času Sovjetske zveze, po osamosvojitvi pa, ko veliko prebivalcev ruske narodnosti ni dobilo estonskega državljanstva, je ta prerasla v množične demonstracije in odkrita javna obrekovanja. To je eno izmed najtežjih vprašanj, s katerimi se sooča Estonija. Verjamem pa, da bo s svojo diplomatsko izkušnostjo našla pravo pot do rešitve tega konflikta.

Estonija je dežela nasprotujočih si obrazov, država z bogato preteklostjo in obetavno prihodnostjo, kraj za romantike in uživanja žejne popotnike, prostor, prepleten z nešteto kamnitimi potmi, ki jih pred vsiljivimi obiskovalci čuvajo leseni očaki, še en prostor pod soncem, poln nasmejanih ljudi, ki so zadovoljni s svojim skromnim, a polnim življenjem, počivališče, kjer lahko znova in znova opazuješ

neponovljive plese oblakov in na mehki zeleni travi sanjaš o veselju. Le kdo je ne bi vzljubil?

Urška Ilc, 4. b

KULTURA

INTERVJU Z ANDREJEM ZALESJAKOM

Mnogo učencev si je ogledalo komedijo "Skrivni dnevnik Jadrana Krta". Največja neznanka je bil za vse prav glavni igralec, Andrej Zalesjak, ki nas je vse prijetno presenetil. Sledi intervju, ki nam bo razkril mnogo o liku Jadrana Krta, o Andreju Zalesjaku kot obetajočemu igralcu in igranju v gledališču.

Za začetek bi te rada vprašala, kdaj si se prvič srečal z gledališčem.

Prvič? Hmm. Ja, takrat, ko sem šel prvič na ogled kake uprizoritve. To pa je bilo, se mi zdi, da nekje v času vrta.

Kakšen vtis je pustilo nate?

Name še vedno pušča vtise. Vsakič ko grem v gledališče kot gledalec, me ta atmosfera potegne vase, začutim poseben vonj, Vzdušje. V bistvu začutiš tale gledališki kozmos.

Je bila Skriti Dnevnik Jadrana Krta tvoja prva predstava? Kakšne so bile prejšnje?

Prva profesionalna. No, v oš sem v osmem razredu sodeloval v dramskem krožku, delali smo predstavo Čarovnik iz oza. V bistvu je Jadran

Krt moja druga predstava v življenju, na odru pa sem pred tem stal že najmanj 60-krat (razne proslave,

otvoritve), tako da mi oder nikakor ni neka neznana stvarca.

Kako si to vlogo dobil?

Ja, v bistvu je bila razpisana avdicija, sam za to sploh nisem vedel, izvedel sem zgolj naključno, oziroma mi je zanjo povedal moj profesor slovenščine in dramaturgije. No, v glavnem sem za to izvedel en dan prej. Tako da se nisem niti naučil monologa iz knjige, ki naj bi ga kandidati znali. Hvala bogu je avdicija temeljila na improvizaciji in tako sem zadevo speljal tudi brez predhodnih priprav. In bil izbran.

Kako so potekale priprave?

Po ustaljenem gledališkem nniku, se pravi štiri ure dopoldan in štiri ure zvečer in sicer cel junij, en teden julija ter deset dni v septembru.

Si imel kaj treme pred premiero in kakšni so bili občutki po prvi uprizoritvi?

V bistvu ni šlo za tako tremo, kot sem je bil vajen, če opišem občutke, bi rekel da me je zelo tiščalo v želodcu in tudi v trebuhu je bilo čutiti črvičenje. No, po mojem, je bolj kot za tremo šlo za neko odgovornost, saj sem, hočeš nočeš, odgovoren za celo igro. Kakšni pa so bili občutki? Hmm.. Po pravici povedano jih še danes ne znam docela definirati, Lahko le povem da so bili zelo pisani, vsekakor pa mi bo premiera ostala v zelo lepem spominu, za to pa gre največja zasluga moji soigralki, moji gledališki mami, Lari Jankovič, saj me je pred premiero presenetila z

zelo lepim darilcem in posvetilom, ki me je res ganilo, in me skoraj spravilo v jok, preden sem moral na oder.

Čar gledališča je prav v njegovi neponovljivosti. Kolikšne razlike so med posameznimi predstavami?

Hmmm. Razlike so, definitivno. Ena repriza se od druge razlikuje po vloženi energiji in umetniškem vtisu, ki ga igralec pusti na gledalcu. Na posamezno

predstavo zelo vpliva tvoje počutje, doživljanje dneva do predstave, zelo pomemben dejavnik pri tem je publika, če je publika kot mora biti, je igra, razen če ni s tabo kaj narobe, gotovo v redu, v nasprotnem primeru, če je publika "nevzgojena", recimo da neprestano klepeta, telefonira, "meče" pripombe, itd., pri taki publiku, po pravici povedano, delam samo za denar.

Na kakšen način te je zaznamovalo igranje s starimi gledališkimi mački? So vam delili nasvete, pomagali...?

Seveda, v času vaj so mi pomagali, posebno pri določenih prizorih, kjer je govor oz. artikulacija govora zelo zahtevna, pa tudi včasih so me bodrili, ko je šla vaja res slabo, mislim, ko sem jaz zase vedel, da ni v redu in sem bil potem razočaran.

Takrat so me znali tudi spodbuditi. Kaj pa so me življenjskega naučili? Da v resnici sploh ni res, da so umetniki neki čudaki, temveč ljudje, s katerimi se da o marsičem pogovarjati, se družiti, zabavati in so navsezadnje zelo v redu. Če po pravici povem, se najboljše počutim ravno v njihovi družbi,

takrat sem jaz res lahko pravi jaz, kar pa je danes v normalni družbi zelo težko.

Vas (mlade) je bilo kaj strah igrati pred in z njimi?

V začetku, ko se spoznaš in vidiš, kako oni enkrat preberejo tekst pa že znajo pravilno oblikovati besede, sta trema in nek strah res prisotna, ko pa jih sčasoma bolje spoznaš, ugotoviš da si dejansko del nekega ansambla, ki skupaj ustvarja, potem ni več nobenih problemov. Potem je zadeva celo zelo zelo zanimiva.

V igri ne manjka "nerodnih" prizorov. Kako si se spoprijel njimi?

Kot z vsemi ostalimi, no ja, malo več časa so res vzeli. Recimo prizor z Pandoro pri poljubljanju, dokler se nisva z Tamaro (Pandoro) res dobro poznala, so mi šle vaje tega prizora "blazno na jetra", tako zelo, da sem režiserki rekel, da tega jaz ne bom vadal, ko bo premiera bo prizor videla, do takrat pa ne. No, vendar sem s časom ugotovil bistvo prizora in sedaj mi je ta prizor, zaradi zelo

dobrega songa, skoraj med najljubšimi. No, druga skrajnost prizorov je prizor z Berryem Kentom (Gorazdom Jakominijem), če se spomnite, to je tam, kjer me tale panker "nabuta". Ta prizor mi je bil od začetka najboljši. V bistvu gre za pravo koreografijo, saj je naučen do koraka natančno. V začetku pa sem se pri tem moral spoprijeti z dvema težavama: prvič, v prizoru gre za neposreden kontakt med Jadranom in Kentom z očmi, se pravi, da se neprestano gledata iz oči v oči, kar pa je zame nekaj groznega, namreč, osebno zelo težko nekoga, ki ga ne poznam prav dobro, gledam v oči, no, vendar sem se s časom bolje spoznal tudi z Gorazdom in tako je bila ovira odpravljena. Drugi problem pa je bila igralska tehnika: namreč da sem pravilno "prebutan", se moram tudi sam pravilno obnašati in nemalokrat se je zgodilo, da sem prišel domov z vaje poln modric, no, kasneje, ko sva se z Gorazdom ujela in ugotovila, kaj hočeva, potem mi je bil ta prizor še boljši.

Kateri prizor ti je torej najbolj pri srcu in kateri najmanj?

Najbolj? Kot sem že rekel; prizor z Berryem Kentom, prizori ko sva z očetom sama doma, saj so ti prizori dokaj umirjeni in temeljijo zgolj na govoru, ter zadnji prizor, ko se mama vrne, je "zakon"! Najmanj, prvi prizor

drugega dejanja, ko pride babica na obisk, ta mi je malce dolgočasen, ter predzadnji prizor v domu za upokojeince med Queeni in Bertom.

Kaj se ti bo najbolj vtisnilo v spomin od vseh uprizoritev Jadrana Krta?

Iz odra: med eno uprizoritvijo, sem v prizoru, ko Jadrana napade Berry Kent, ko me je Berry vrgel na tla, padel naravnost z rebri na zamašek steklenice za šampanjec, ki je bila po nesreči zletela na rampo, bolečine so bile nepopisne in še en teden sem imel modrico na hrbtu. Mislim, da publika tega ni opazila. Druga taka dogodivščina je bila, ko je moja soigralka (Pandora) imela na odru neko nesrečo (podrobnosti niso važne) in

takrat se je začela "režati", najhuje pa je, da se je to zgodilo ravno pred

prizorom, ko se z **P a n d o r o** poljubljava in smeh je napadel še mene, več kot pol teksta sva izpustila, gledala sva stran eden od drugega, kajti takoj ko sva se pogledala, sva se začela tako

smejati, da peti sploh nisva mogla, in ravno v songu se morava gledati iz oči v oči in to je bilo nemogoče, oba sem ogrnil z njeno vlečko, da publika ne bi opazila da se smejiva in med tem sem ji

naročil, naj gre takoj počasi z odra

in še mene povleče za sabo, saj je bilo nemogoče ostati na odru do konca songa. Publika pa ni baje opazila nič nenavadnega.

Kaj nam lahko poveš o liku Jadrana Krta?

Jadran Krt je trinajst in tričetrlet star pubertetnik, bodoči intelektualec, poet, doberdelnež, samozavesten, a ob tem vseeno nekoliko egoističen, saj dogajanje presoja iz svojih lastnih stališč. Generalno gledano do dogajanja sploh ni tako kritičen, bolj ga motijo vsakodnevne napake, ki jih delamo ljudje, recimo da mu mama ne pere perila, da leži salama že tri dni na tleh.

Spominja kaj nate ali sta si zelo različna?

Ja. Mislim, sva zelo dobra prijatelja, saj se v marsičem oba strinjava in imava skupne poglede. Jadran na določene situacije reagira zelo podobno, kot bi reagiral jaz in obratno. To se mi zdi v redu, zdi se mi tudi v redu, da je to preprost človek, z enakovredno razdeljenimi čustvi, gre dejansko za barven lik.

Oseбно mislim, da je vloga zelo zahtevna, ker je Jadran globoko v sebi žalosten in nekako razočaran. Seveda pa predstava ne sme postati zamorjena zaradi njegove nesreče. Kako ti uspe zaviti težek lik Jadrana Krta v lahko tancico komedije?

Sam ga ne občutim kot težek lik, to je najstnik, tako kot vsi mi, Jadran smo

mi sami, Jadran sem jaz z njegovimi besedami v mojih ustih. Res pa je, da je potrebno včasih izbirati prava čustva, osebno pa mislim, da Jadran ni ne vem kako žalosten, ne, on je v bistvu samo upornik, kot vsi najstniki. Kako pa dosegam razmerja med komiko in tragiko oz. dramo? Po lastnem občutku. Včasih tudi igram, malce na publiko, se pravi poslušam reakcije gledalcev, drugače pa po lastni presoji. Je pa res, da igro popestrijo še ostali liki, ki so tudi zelo zanimivi in nekako so oni tisti, ki držijo tehtnico v ravnovesju.

Je res igranje tako preprosto, kot se lahko zdi gledalcem?

Če mi kdo reče, da je z odra videti, da igram z lahkoto, se mi to zdi pohvala, saj to pomeni, da sem prepričljiv, no ja, vsaj težim k temu. V bistvu je tako, samo igranje res ni težko, če si pač tak človek, da se prepustiš temu toku. Povedati pa moram, da mi je najtežji del igre govor, pravilno barvanje jezika, to me najbolj prepoti med predstavo, ker v bistvu sploh ni tako lahko povedati besed drugih s tako intonacijo, kot jo vsakodnevno uporabljaš.

Kaj moraš vse obvladati preden se resno lotiš predstave?

Hmmm. Veliko se lahko naučiš med samim procesom uprizarjanja. Dobro je, če obvladaš vsaj osnovna pravila retorike, osebno sem jih, saj sem imel lansko leto v šoli tudi predmet umetnost govora, tako da mi pravila pravilne izgovorjave besed niso delala nobenih težav, drugo pa je potem artikulacija,

o čemer sem govoril v prejšnjem vprašanju. Specifično za tole predstavo je tudi to, da znaš vsaj malo peti, ter, osebno se mi zdi zelo pomembno, da znaš obvladovati odrski prostor. Se pravi, da čutiš, kje na odru se nahajaš ti sam, tvoji soigralci in predmeti.

Obiskuješ gledališko gimnazijo. Kako usklajuješ vse predstave in gostovanja z rednim šolskim gledališkim programom?

Kaj pa vem? V šoli me preprosto ni, ko so predstave, pač moram zaradi tega več narediti sam, no, ocene zaradi tega morda niso ravno odlične, vendar če je volja, se vse da.

Ali so se tvoji odnosi s profesorji in sošolci kaj spremenili odkar nastopaš v tej predstavi?

Ne, zakaj bi se? Jaz sem Andrej Zalesjak, tak sem se rodil in tak bom umrl, kaj naj bi se na meni s e d a j spremenilo? No, nekateri pravijo da postajam vedno bolj "zatežen" in težek, jaz se počutim v redu in to največ šteje.

Ti vse obveznosti sploh še pustijo kaj časa zate? S čim se rad ukvarjaš?

Igranje meni ne predstavlja obveznosti, seveda, je obveznost, vendar to je zaenkrat zame tudi hobi, na odru rastem, se

razvijam, delam sam z sabo. To rad počnem. Kaj poleg tega še rad delam? Kaj pa vem, "pohajam" z prijatelji, se zabavam in predvsem sem zelo rad brez obveznosti in skrbi.

Razmišljaš, da bi po končani srednji šoli še nadaljeval v smeri gledališča?

Ja, zaenkrat. Če si ne premislim, če mi kak kamen ne prileti v glavo in mi ne spremeni mišljenja, bom, če bo šlo vse po načrtih seveda, v gledališču ostal.

Imaš že načrte za nove gledališke podvige?

Ja, v šoli že pripravljamo novo študijsko uprizoritev in sicer *Žlahtni meščan* (Moliere), tako da je to moj prvi naslednji nov pojav na odru.

Želim ti čim več uspehov v tvoji

obetajoči gledališki karieri!
HVALA.

Ana Grbec, 1.b

KRIKA GLEDALIŠKE IGRE

Anton Pavlovič Čehov: IVANOV

Kot drugo letošnjo predstavo smo si v ljubljanskem Mestnem gledališču konec novembra ogledali dramo Antona Pavloviča Čehova z naslovom Ivanov.

Glavni junak te prve Čehove drame je štiridesetletni Ivanov Nikolaj Aleksejevič, ki je nekje med mladostjo in sedanostjo izgubil vero v zadostnost svojega vsakdanjega življenja in smisel svojega bivanja. Zgodba nam ne pove zakaj in kako je prišlo do tega, ponudi nam sedanost: Ivanov otopelo prebira knjigo, ki naj bi mu nudila romantično vstopnico do sveta, v katerem ne bi bilo bedne vsakdanjosti - bolne, nekdanje ljubljene žene, denarja, obveznosti in do sveta, kjer bo razumljen in bo razumel. Torej, vse mu ne gre kot po maslu. S sabo v srcu nosi kruto bitko med hrepenenjem po svobodi, sreči in miru, ki naj bi mu razsvetlili tako zelo zaželeno bistvo bivanja, ter krivdo, da teh vrednot ne more doseči s stvarnostjo, ki si jo je sam režiral in produciral. Želi si biti srečen, a ve, da z ženo ne more biti. Rad bi jo pustil za sabo, ampak je ne more - preganja ga krivda, da hoče doseči blaženost brez nje, ki jo je takorekoč sam ustvaril in postavil v to okolje, iz katerega želi sedaj bežati. Zaradi tega ga odbija, ker ji je storil hudo, v njegovih očeh pa ga ona še vedno ljubi. Vendar, kako prikladno!, žena umre. Zdi se, da ga nič ne ovira več

k poti do blaženosti. Odkril bo lahko smisel in zapolnil praznino na enem koncu srca, ki jo je povzročila bitka na drugem. Saša je dovolj mlada in živahna, da bo zapolnila in poživila srce. A bitka je še vedno tam. Krivda še večja. Praznina tudi. Saša ni dovolj, da zapolni globoko praznino. Kaj šele površinsko okolje. In tako se je naš junak ujel v začaran krog, ki se mora končati s koncem. Bitke ali njegovim. Ivanov se zdi, da bo sposoben počistiti v srcu, ampak ni. Misliti in razglabljati še ne pomeni moči. In se je ustrelil.

Odlično dramo je režiral Dušan Mlakar. Skozi igralce je na odru prikazal igro, nabito z močnimi čustvi - ljubezen se je mešala s krutostjo v odnosu med Ivanovom in Saro, obup s puhlostjo na poroki Saše in Ivanova. Igralci so svojo dolžnost opravili skoraj z odliko. Zgodbo, ki že sama po sebi ni dolgočasna in je polna čustev, so predstavili solidno, čeprav se mi je na trenutke zdelo, da sem bolj prevzeta od besedila samega, kot pa celotne igre. Še posebno pri Ivanovu, kateremu je podoba posodil Boris Ostan. Nasprotno pa je odlično upodobila Mirjam Korbar Ivanovo ženo Saro. Vedno ko se je pojavila na odru, je prinesla neko milino, bila je tako življenjska, da se ti je Ivanov zagnusil, čeprav bi morali z njim sočustvovati. Kostumi so bili dobro izbrani in primerni, pravzaprav so bile osebe predstavljene s svojim oblačilom - Sarina nedolžno bela spalna srajca, Sašina mladostna odprava... scena prav tako. Zdelo se mi je, da ima vsak predmet svoj

namen na odru, zdela se mi je že minimalistična. Nasploh je bila igra zelo blizu gledalcu, saj si se poistovetil z liki. Vsekakor ni pustila

nikogar ravnodušnega, če je vsaj malo sledil. Vredna ogleda.

Jakoba Šraml 3.b

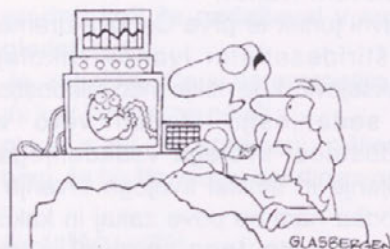
ZABAVA

"Romeo in Julija sta se spoznala na ircu na prijetnem kanalu. Vendar se je njujn odnos drastično spremenil, ko je Juliji odpovedal trdi disk!"

"A ja! Spletna stran mojega očeta ima pa boljše povezave kot spletna stran tvojega očeta!!!"

"Vajin otrok se razvija zelo lepo!
Bi mu mogoče poslali e-pošto???"

"Ste vi gospod, ki se je pritožil zaradi lasu v juhi?
Jaz sem kuhar in zdi se mi, da nimam niti enega lasu
na glavi! A ne???"

KOLOFON

Uredniški odbor:
Domen Ožbot
Helena Rebek
Jakoba Šraml
Marija Prelc
Katja Počkar

Mentorstvo:
Irena Krapš, prof.

Lektoriranje:
Irena Krapš, prof.

Tisk:
GK Grafika

Naklada:
100 izvodov

Vipava, februar 2003

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

15781

SEMENIŠČE VIPAVA

015781